

Soul Time in Litouwen

Charissa Meeuwenoord

‘Wij kijken eerst de kat uit de boom en je moet een beetje je best doen. Als je niet je best doet, dan zijn we gauw klaar met je.’ Heldere taal die ik te horen kreeg, nadat ik inmiddels wat vertrouwen gewonnen had. Als een groep militairen uitgezonden wordt, gaat er een geestelijk verzorger met hen mee. Het liefst degene van hun eigen eenheid, maar dat is niet altijd haalbaar. Zo mag ik voor drieëneenhalve maand mee naar Litouwen met de infanterie. Ik trek met hen op en verzorg elke week een moment van bezinning op de kazerne of in het veld. ‘Soul Time’ noem ik dat.

Ik leer hier steeds meer dat ik moet vragen en aangeven wat ik wil. Er wordt bijvoorbeeld niet gevraagd of ik een dienst tijdens de oefening in het veld wil doen. Als ik het voorstel, zeggen ze dat ze de ene zondag kunnen en de andere niet. Wanneer ik opper dat het ook op een andere dag kan, kijken ze verbaasd – het lijken net ‘echte’ kerkgangers – maar ze vinden het prima. Zo geschiedt het dat ik de ene week op zondag de dienst doe en de andere keer op maandag.

‘Ik heb een mooi plekje voor je gevonden, bloemen en een kruis voor je geregeld. Ook schijnt de zon om 10:00’, zegt de CSM, de oudste onderofficier, ook wel de moeder van de compagnie genoemd. Ik denk dat hij me in de maling neemt. Dan zie ik in de verte een kruis en bloemen op een heuvel. De dag ervoor hebben ze het kruis gemaakt en met moeite in de grond gekregen en naast de enige bloeiende struik geplaatst. Ik voel me welkom en ben zelfs wat ontroerd door dit mooie uitzicht. Ik moet denken aan de Bergrede van Jezus. Zou dat ook zo’n mooi plekje geweest zijn? Met zo’n bijzonder publiek?

Om 10:00 uur begin ik en inderdaad: de zon breekt door. De CSM heeft blijkbaar een lijntje met boven (en/of een goede weerapp). De militairen zitten op de grond in een kring om me heen; diverse aanwezigen steken een sigaretje op. Het thema is: ‘Ik ben.’ Ik spreek over Mozes en zijn roeping. We branden kaarsen en luisteren naar popnummers. Aan het eind schrijven ze positieve eigenschappen van elkaar op een papier. ‘Dominee, heb jij eigenlijk een papier voor jezelf gemaakt?’, vraagt iemand. ‘Zouden jullie dat willen dan?’, reageer ik. ‘Ja, graag.’ Ik schrijf mijn naam op een papier en geef het door. Ik voel me gewaardeerd wanneer ik hun woorden lees. Ik heb het briefje opgehangen in mijn slaapkamer. Soms kijk ik er even naar, als ik mijn gezin mis en me afvraag waarom ik hier ben en niet bij hen.

Ds. C. Meeuwenoord is geestelijk verzorger / krijgsmachtpredikante bij Defensie. E-mail: ci.meeuwenoord@mindef.nl.